

Arrest

nr. 313 206 van 19 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2021 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z. I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Woodkhel, een dorp in het district Kuz Kunar van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student en u hield zich ook bezig met de landbouw en de dieren die uw gezin had. Uw moeder woont op heden nog samen met uw drie jongere broers in het dorp. Sedert de machtsovername van Afghanistan door de taliban heeft u niks meer van uw vader vernomen.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw vader deed. Uw vader was een politieagent die ingenieurs van het UNHCR escorteerde. De taliban kwamen op een nacht naar uw huis en ze spraken met uw moeder terwijl u er ook bij stond. Ze zeiden tegen haar dat ze tegen haar echtgenoot, uw vader, moest zeggen dat hij diende te stoppen met zijn werk. De taliban dreigden ermee om u mee te nemen en te onthoofden indien uw vader niet stopte met werken. Nadat de taliban vertrokken waren nam uw moeder contact met uw vader maar hij was niet bereid om te stoppen met zijn werk. Uw vader zei dat als hij zou stoppen dat de taliban hem nog steeds zouden vervolgen en doden. De taliban kwamen toen drie à vier dagen later opnieuw langs bij u thuis. Ze zeiden opnieuw dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Erna kwamen de taliban nog een derde keer langs bij u thuis. Ze wilden u toen meenemen omdat uw vader nog steeds niet gestopt was met zijn werk. Uw moeder vroeg nog een kans aan de taliban en wat tijd om het te regelen. De taliban gingen akkoord. Na het derde bezoek namen jullie contact met uw vader en hij zei dat u moest wachten aan de grote weg omdat iemand u zou komen ophalen. U deed dit waarna u Afghanistan verliet.

U verliet Afghanistan ongeveer een jaar voor uw aankomst in België (rond januari 2020). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 4 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw vader zijn taskara, documenten gerelateerd aan het werk van uw vader (originelen en kopieën), foto's van uw vader tijdens de uitoefening van zijn functie en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg. Op 8 september 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) over aan het CGVS.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat u problemen heeft met uw hersenen en psychische problemen hebt (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 30).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw situatie werden er u, ondanks de afwezigheid van medische attesten, steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met uw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van uw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door u gevraagd kon worden wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 2). Er werd u ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor wordt gepolst naar uw medische problemen. U gaf toen te verstaan dat u moeilijk zaken kan onthouden en soms agressief wordt als een gesprek te lang duurt (CGVS, p. 4). De Protection Officer wees u erop dat u in het geval u problemen ondervond er melding van diende te maken (iets wat u niet deed). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat u zich vanwege uw gezondheidssituatie of vanwege uw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van uw asielrelaas. U werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omwille van het werk dat uw vader deed voor de politie in Afghanistan. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst gesteld te worden dat u quasi niks kon vertellen over het werk van uw vader. Zo kon u enkel vertellen dat hij werkte voor de politie met UNHCR en ingenieurs moest escorteren (CGVS, p. 5). Uw

vader kwam ook iedere één à twee maanden gedurende de nacht naar huis om vervolgens de volgende dag, vroeg in de ochtend terug te keren. Aanvankelijk was uw vader gestationeerd in Nangarhar maar later in Samarkhail, een plek die u niet weet zijn. Sinds de machtsovername van Afghanistan door de taliban is uw vader verdwenen (CGVS, p. 11, 12). Dat u zo weinig spontane informatie kan geven is bevreemdend voor een Afghaanse jongeman zoals u wiens vader zagezegd, al zolang u het zich kan herinneren, bij de politie actief was en dit zelfs tot na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11, 12). Waar het al vreemd is dat u nooit concreet met uw vader over zijn werk zou gesproken hebben dient hierbij toch opgemerkt te worden dat u nochtans de mogelijkheid had om wat meer te weten te komen aangezien uw moeder ook op de hoogte was van uw vader zijn werk (CGVS, p. 12). Dat u zelfs nooit geïnteresseerd was om via uw moeder wat meer te weten te komen over de werkzaamheden van uw vader, komt, gezien de Afghaanse volatiele veiligheidssituatie indertijd, allesbehalve doorleefd over. Te meer, dat het ook de aanleiding van uw problemen gevormd heeft. Er mag immers verwacht worden dat een verzoeker een bepaalde interesse aan de dag legt met betrekking tot de zaken die de kern van zijn asielrelaas raken.

Om het CGVS te overtuigen van uw vader zijn werkzaamheden, en bijgevolg uw beweerde problemen, legde u heel wat werkdocumenten neer om dit te bewijzen. Er werd echter vastgesteld dat u amper iets kon zeggen over de documenten die u neerlegde. U wist alleen dat het documenten waren van uw vader zijn werk. Als reden geeft u aan ongeschoold te zijn waardoor u de documenten niet kan toelichten (CGVS, p. 4). Het hoeft echter geen betoog dat er nog andere manieren zijn om te weten te komen wat u neerlegt van documenten. Zo kon u het simpelweg gevraagd hebben aan uw moeder toen ze de documenten toegestuurd had naar u, iets wat u niet gedaan hebt (CGVS, p. 4). Dat u weerom zo weinig interesse vertoonde in het werk van uw vader op dat moment is weinig ernstig te noemen. U dient er tevens op gewezen te worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn. Het spreekt voor zich dat het CGVS daarvoor eerst verklaringen moet hebben van u aangaande het werk van uw vader, in casu quod non. Afghaanse documenten an sich, zonder bijhorende verklaringen, kunnen zelden als betrouwbare documenten aanvaard worden. Te meer blijkt uit beschikbare informatie dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Daarnaast mag het ook de nodige verbazing wekken dat uw moeder in staat was om alle documenten van uw vader door te sturen naar u. Dit terwijl uw vader sinds de bedreigingen niet meer naar huis kwam omwille van de taliban (CGVS, p. 10). Het is trouwens erg onlogisch dat één van de documenten een aanbevelingsbrief is die werd afgegeven op 3 augustus 2021, twaalf dagen voor de overname van Afghanistan door de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Het kan namelijk niet zijn dat dit document thuis lag aangezien uw vader niet meer naar huis was gekomen omwille van de taliban (CGVS, p. 10, 19). Dit doet vermoeden dat, in tegenstelling tot wat uzelf beweert, u wel weet wat er gebeurd is met uw vader vanaf de machtsovername. Het is immers bijster onlogisch dat uw vader een document dat hij ontving op 3 augustus 2021 verkreeg nog kon bezorgen aan uw moeder, die het op haar beurt kon bezorgen aan u, om dan plots twaalf dagen later, wanneer de taliban officieel de macht over Afghanistan namen, zonder spoor te verdwijnen (CGVS, p. 4, 12, 17).

Gelet op uw gebrekkige verklaringen kan u zelfs niet aantonen dat u werkelijk de zoon bent van de persoon aan wie de werkdocumenten en foto's toebehoren (Administratief dossier – Groene map, stuk 3 & 4). Uw verklaringen zijn immers ontoereikend om het CGVS hiervan te overtuigen. U kan ook geen enkele foto van u en uw vader tezamen voorleggen (CGVS, p. 5). Dit zou nochtans een meerwaarde kunnen bieden om het bestaan van een band tussen jullie beide aan te tonen. Uw taskara, die u vlak voor uw vertrek uit Afghanistan afgehaald hebt (CGVS, p. 3), en die van uw vader volstaat eveneens niet om de familieband met de persoon aan wie de werkdocumenten toebehoren aan te tonen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 & 2). De hoge graad van corruptie en documentenfraude in Afghanistan zorgt er immers voor dat dergelijke documenten weinig betrouwbaar zijn (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

Voorgaande vaststellingen zorgen er reeds voor dat de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aangetast wordt. Zo knoopt u uw vrees vast aan het werk van uw vader in Afghanistan. Een gegeven waar het CGVS, gelet op uw gebrekkige verklaringen, amper geloof aan kan hechten. Daarnaast zijn er nog verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen brengen.

Zo was uw relaas zelf erg kort en weinig doorleefd. Toen u de nodige ruimte kreeg om uw volledige verhaal te doen en de nodige details te verschaffen zei u slechts twee zinnen. Namelijk dat u problemen had met de taliban omwille van het werk van uw vader als agent. Door die reden moest u vertrekken en naar hier komen (CGVS, p. 14-15). De Protection Officer probeerde u te stimuleren om spontaan meer details te verschaffen maar dit bleek telkens, gelet op uw korte en vage antwoorden, tevergeefs te zijn (CGVS, p. 15). Dat u zo

weinig kan vertellen over wat gebeurd is in Afghanistan terwijl u wel beweert dat u er persoonlijk bij aanwezig was toen deze gebeurtenissen plaatsvonden is, niet in het allerm minst, merkwaardig (CGVS, p. 15). Er kan van iemand die de drastische beslissing neemt om zijn land te verlaten en internationale bescherming wil krijgen in een ander land verwacht worden dat deze spontaan en uitgebreid kan vertellen over waarom hij moest vluchten uit zijn land van herkomst. Dat u dit klaarblijkelijk niet kan is nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder weten uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden ook niet te overtuigen. Zo houdt het weinig steek dat de taliban tot driemaal toe bij u thuis langskwamen en er telkens mee dreigden om u mee te nemen maar het uiteindelijk nooit deden (CGVS, p. 11, 14, 15-16). Indien de taliban werkelijk wilden dat uw vader zou stoppen met zijn werk dan zou het veel logischer geweest zijn mochten ze u onmiddellijk meegenomen hebben als middel om uw vader onder druk te zetten. Door de waarschuwingen van de taliban kreeg u telkens de nodige tijd om te vluchten vandaar. Het is weinig aannemelijk dat de taliban, een goed georganiseerde groepering die Afghanistan op korte tijd kon innemen, zo amateuristisch te werk zou gaan.

Daarnaast is het ook onlogisch dat uw familie, zijnde uw moeder en drie broers, niet meer lastig gevallen werden na uw vertrek (CGVS, p. 17). Dit valt niet te rijmen met de vaststelling dat uw moeder ervoor gezorgd heeft dat u bent kunnen ontsnappen van de taliban en dat uw vader, desondanks de meerdere bedreigingen die geuit werden door de taliban, niet gestopt is met zijn job.

Het mag bovendien de nodige verbazing wekken dat er op heden, nu uw vader verdwenen is, niemand zorgt voor uw familie. Nochtans is, gelet op de huidige context binnen Afghanistan, een mannelijk figuur binnen het gezin van cruciaal belang. Ook financieel gezien is het merkwaardig dat er geen volwassen man binnen uw gezin aanwezig is. Zo werkt uw moeder niet en uw broers werken eveneens niet omdat ze nog te jong zijn (CGVS, p. 12). Deze vaststelling wekt het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt aangaande uw gezinssituatie.

Dat u geheugenproblemen zou hebben kan bovendien niet ingeroepen worden als verschoningsgrond voor bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 20). Zo werd geen enkel medisch attest neergelegd om aan te tonen dat u werkelijk geheugenproblemen heeft. Ook is het merkwaardig dat u, toen u gevraagd werd bij DVZ of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, liet optekenen dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst bijzondere procedurele noden). Er dient in dit verband volledigheidshalve opgemerkt te worden dat u doorheen het persoonlijk onderhoud weinig details kon geven en vaag bleef over uw leven en problemen in Afghanistan, over het profiel en de werkzaamheden van uw vader, over de door u neergelegde documenten en u trachtte dit te verschonen door regelmatig te benadrukken dat u problemen heeft met uw geheugen en stelde dat u ondanks het feit dat u 9 jaar scholing genoot niet bij machte bent om te lezen en te schrijven maar dat u er anderzijds toch in sloeg vrij vlot een ganse reeks Europese landen – waar u passeerde – op te sommen en dat u ook aangaf actief te zijn op sociale media (CGVS, p.7, 9, 10,16). Wanneer een zelfverklaarde analfabeet met geheugenproblemen er in slaagt een ganse resem Europese namen van landen op te sommen waarmee hij logischerwijze weinig vertrouwd is en dan ook nog actief is op TikTok en Facebook roept dit vragen op over de waarachtigheid van de voorgehouden geheugenproblemen en scholingsgraad.

Uw advocaat verwees ook naar het gegeven dat er rekening gehouden moet worden met verwestering (CGVS, p. 20). Het CGVS is echter van oordeel dat er in uw hoofde geen enkele sprake is van verwestering. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) dat niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar uw advocaat ook verwijst naar het gegeven dat u bij binnenkomst minderjarig was en dat hiermee rekening gehouden dient te worden (CGVS, p. 20) stelt het CGVS dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 1 maart 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 31 juli 2022 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd (Administratief dossier). Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 33; CGVS, p. 16) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw vader plots verdwenen zou zijn, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees

kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw vader, zogezegd een politieagent. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Merendeel van de documenten werd reeds besproken (zie supra) en is bijgevolg niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen. De door u neergelegde enveloppe is dit evenmin aangezien dit document volledig los staat voor de door u beweerde vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 september 2022 evenmin in staat is om de beoordeling van uw verzoek om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 7). Uw opmerking werd zorgvuldig onderzocht, maar heeft betrekking op een element dat in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werd geacht en maakt het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: Protocol van 31 januari 1967), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook werpt verzoeker een duidelijke beoordelingsfout op.

Na een voorafgaande opmerking over de draagwijdte van de motiveringsplicht, legt verzoeker in een eerste onderdeel van het middel uitvoerig uit waarom hij meent dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Wat betreft zijn minderjarigheid benadrukt verzoeker dat hij officieel niet meer dan 16 jaar oud was op het moment van de feiten vermeld in zijn relaas en dat hij ten tijde van zijn gehoor officieel 18 jaar was geworden. Hij voert nog een betoog over de methode van leeftijdsbepaling en meent dat zijn "*jonge leeftijd*" een bijzondere voorzichtigheid vraagt "*bij het examen van zijn asiolverzoek in het algemeen, en voor zijn verklaringen in het bijzonder*", zoals blijkt uit talrijke teksten. Volgens hem moet worden geconcludeerd "*dat het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is*". Hij voegt daar nog aan toe dat de fundamentele vrijheden van kinderen en jonge personen in Afghanistan sterk beperkt zijn.

Daarnaast merkt verzoeker op dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn medische toestand, hoewel zijn situatie, die ernstige geheugen- en concentratieproblemen veroorzaakt, zowel door hem als door zijn advocaat herhaaldelijk aan de orde is gesteld. Hij wijst er ook op dat hij "*de laatste nota van zijn steunproject*" overlegt en dat daaruit blijkt dat de door hem aangevoerde medische problemen objectief zijn en dat hij dus een echt geheugenprobleem heeft.

Wat zijn relaas en het risico om te worden gerekruteerd betreft, betoogt verzoeker als volgt:

"a. Wat het relaas van verzoeker betreft

16. Wat verzoeker betreft, heeft hij voldoende gedetailleerd uiteengezet dat zijn vader voor de UNHCR werkte en dat hij daarom door de Taliban was vervolgd en dat hij vreesde naar zijn land van herkomst terug te keren.

De wederpartij is echter van mening dat verzoekster onvoldoende informatie kan verstrekken over haar werkzaamheden.

Verzoeker kon echter, zoals blijkt uit de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud, spontaan voldoende informatie verstrekken over het werk van zijn vader als chauffeur voor de UNCHR.

Als hij geen aanvullende informatie kon verstrekken, was dat doorgaans te wijten aan zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, alsmede aan zijn geheugenproblemen en de algemene Afghaanse context.

Wat zijn jonge leeftijd betreft, moet de wederpartij bij het onderzoek van de zaak van een asielzoeker noodzakelijkerwijs rekening houden met het gewettigd vertrouwen, met dien verstande dat dit vertrouwen niet onevenredig mag zijn aan de leeftijd van de asielzoeker.

Wanneer de wederpartij besluit van de verzoeker bijzonder duidelijke en nauwkeurige informatie te verwachten, die een minderjarige over het werk van zijn vader doorgaans niet kent, wekt deze bij de verzoeker ongeoorloofde en onevenredige verwachtingen.

Dit is des te meer het geval omdat de wederpartij op geen enkel moment in deze analyse de geheugenproblemen van verzoeker noemt als mogelijke rechtvaardiging voor de informatie die in zijn relaas ontbreekt.

Verzoekster merkt ook op dat het in de Afghaanse cultuur niet vanzelfsprekend is dat ouders privé-aangelegenheden zoals hun werk met hun minderjarige kinderen bespreken, vooral wanneer dat werk naar zijn aard een gevaar voor de jongeren kan vormen.

Er zij op gewezen dat de situatie van verzoekster voldoet aan deze drie criteria, waarmee de wederpartij bij haar analyse noodzakelijkerwijs rekening moet hebben gehouden.

Dit is des te meer het geval daar verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming bepaalde documenten indient waaruit het werk van zijn vader blijkt.

Deze documenten bevinden zich in het administratieve dossier van de tegenpartij.

De wederpartij besluit deze documenten echter af te wijzen op de enkele grond dat de verzoeker de inhoud ervan niet zelf kan toelichten.

Verzoeker legde uit dat hij in Afghanistan niet echt serieus naar school was geweest en dat hij de inhoud dus niet zelf kon begrijpen.

De wederpartij verwijt hem dat hij zijn moeder voor zijn vertrek niet naar de inhoud van het boek heeft gevraagd, hetgeen hem volgens de wederpartij relevante informatie had kunnen opleveren.

Daarbij is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeksters moeder ook niet kon lezen en dat het vertrek inderhaast had plaatsgevonden.

In elk geval is het twijfelachtig of verzoeker zich, met name gezien zijn jonge leeftijd en geheugenproblemen, vóór zijn vertrek een korte uitleg van zijn moeder had kunnen herinneren.

De redenering van de wederpartij moet door de wederpartij worden verworpen.

17. Ten tweede wekt het verbazing dat de wederpartij verzoekers verklaringen over de bezoeken van de Taliban aan zijn huis ongeloofwaardig acht.

De enige reden voor de wederpartij om dit te overwegen is dat zij het verrassend vindt dat de Taliban drie keer zijn gekomen om verzoeker en zijn familie te bedreigen en dat zij geen stappen hebben ondernomen om hun bedreigingen daadwerkelijk uit te voeren.

Om te beginnen merkt verzoeker op dat de wederpartij uiteraard de geloofwaardigheid van haar eigen gedragingen of beslissingen kan analyseren, maar dat zij moeilijk haar gehele beslissing kan baseren op een analyse van de geloofwaardigheid van het gedrag van andere entiteiten.

De verzoeker kan weliswaar uitleggen waarom hij op een bepaald moment een bepaald besluit neemt, maar de redenen voor het nemen van besluiten vallen volledig buiten de controle van de verzoeker en van hem kan niet worden verwacht dat hij de ins en outs daarvan uitlegt.

Het is derhalve niet aan verzoeker of de wederpartij om een waardeoordeel te vellen over de wijze waarop de Taliban hun operaties bepalen.

Als deze in een beslissing kunnen worden opgenomen, kan de wederpartij zeker niet haar hele redenering alleen daarop baseren.

De redenering van de wederpartij moet op dit punt resoluut worden verworpen.

In elk geval kan verzoeker zich niet uitspreken over de vraag of de Taliban hun dreigementen al dan niet eerder hadden moeten uitvoeren.

Alles wat de verzoeker kan vertellen is wat hij werkelijk heeft meegemaakt.

Wat zijn verklaringen op dit punt betreft, lijkt de wederpartij deze, afgezien van de hoeveelheid ervan, niet op significante wijze in twijfel te trekken.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de bezoeken van de Taliban aan de woning van verzoeker om hem en zijn familie te bedreigen geloofwaardig en waarheidsgetrouw waren.

18. Ten slotte verwijt de wederpartij de verzoeker in het algemeen een gebrek aan ontwikkeling in zijn antwoorden.

Dit was opnieuw te wijten aan het feit dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, en aan zijn geheugenproblemen, waardoor hij niet echt in staat was meer gedetailleerde informatie te verstrekken.

In de wetenschap dat de wederpartij hiermee geen rekening houdt, kan van een dergelijke redenering geen sprake zijn en moet hem het voordeel van internationale bescherming worden toegekend.

b. Wat de risico betreft om gerekruteerd te worden

19. In elk geval, en afgezien van het al dan niet geloofwaardig zijn van verzoekers relaas, blijkt uit zijn verzoek om internationale bescherming dat dit alleen moet worden onderzocht in het licht van het risico dat hij rechtvaardigt om door de Taliban te worden gerekruteerd.

Indien voor personen binnen een madrassa een rekruteringsrisico wordt vastgesteld, is het dus niet relevant of verzoeker enkelen dagen voor zijn vertrek daadwerkelijk door de Taliban is benaderd, zoals hij verklaart.

Aangezien het risico van rekrutering bij terugkeer vaststaat, rechtvaardigt deze grond immers ruimschoots de erkenning van zijn vluchtelingenstatus.

Toch is het verbazend dat tegenpartij op geen enkelen moment in de bestreden beslissing een analyse voert van dit specifieke risico in geval van terugkeer.

Het is juist, zoals tegenpartij het vaak zegt, dat de Taliban voor hun rekrutering een beroep doen op plaatselijke of tribale structuren.

Maar binnen deze tribale of lokale structuren, moeten de madrassa's worden opgenomen.

In dit verband wordt in een EASO-rapport⁶ het volgende gesteld:

(...)

In dit uittreksel vinden we precies de termen die door de tegenpartij worden gebruikt wanneer deze zich specifiek richt op rekrutering binnen lokale en tribale structuren.

Twee termen ontbreken echter specifiek in de redenering van de tegenpartij, maar worden wel in dit uittreksel genoemd: de madrassa's en het bestaan van een brede beperking.

Erger nog, deze elementen worden niet alleen genegeerd, er wordt expliciet gezegd dat rekrutering niet plaatsvindt in de madrassa's of in de vorm van dwang.

Concluderend moet daarom worden bedacht dat rekrutering plaatsvindt binnen lokale en tribale structuren, ook in de madrassa's, en niet met uitsluiting van de madrassa's, zoals de tegenpartij probeert te doen.

20. Voor de rest is het ook duidelijk dat het risico van gedwongen rekrutering groter is voor jonge personen en kinderen dan voor volwassenen.

Verzoeker, dit minderjarig was tot enkele maanden geleden, en dus die nog vrij jong is, blijft onder een grote risico om gerekruteerd te worden door Taliban.

Kinderen en jonge personen blijven een mikpunt voor Taliban, zoals het al op verschillende keren werd herinnert door UNICEF:

"(...)"⁷.

In een verslag van april 2021, baseert zich de UK Home Office op verschillende verslagen van organisaties (INCRC, EASO, USSD enz.) om te onderlijnen dat de jonge Afghaanse jongens slachtoffers zijn van gedwongen rekrutering door de Taliban.

Dit gebeurt in de moskee, koranische scholen of nog via persoonlijke relaties.

Men leert aan de kinderen de regels van de Jihad.

Het is dus geen wonder dat deze praktijk in Afghanistan voorgezet wordt. Zo blijkt uit een verslag van Human Rights Council van 12 januari 2022 dat:

"(...)"

Bovendien, de heel verontrustende humanitaire situatie versterkt nog het risico van gedwongen rekrutering.

"(...)"⁸

Het CGVS heeft geen individuele analyse van deze elementen uitgevoerd toen ze de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn streek van herkomst in overweging genomen heeft."

Verzoeker meent vervolgens dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Daarnaast vreest verzoeker als "verwesterd" beschouwd te kunnen worden omdat hij al sinds september 2020 in België verblijft en Afghanistan nog vroeger heeft verlaten. Hij geeft daarbij een theoretische beschouwing en wijst wat zijn situatie betreft op het volgende:

"Verzoeker – die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft – is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden.

Verzoeker ging naar school, wat aantoonde ook dat Meneer meer en meer geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

Deze verwestering is ook zeer diepend door het feit dat hij grote medische problemen heeft en dat hij gevolgd is door professionele.

In alle gevallen is de verzoeker jong, en hij op die jonge leeftijd bijzonder gevoelig voor de nieuwe culturele invloeden waarmee hij of zij wordt geconfronteerd.

De Belgische cultuur is dus veel sneller in hem ingebakken dan in eender welke andere volwassene.

Dit kan zeker worden gevraagd aan verzoeker op de zitting voor Uw Raad, aangezien geen vraag daarover werd gesteld door tegenpartij tijdens de persoonlijk onderhoud – wat verbazend en problematisch is,

aangezien de advocaat van verzoeker het uitdrukkelijk had vermeld in zijn interventie op het einde van deze onderhoud.

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden⁷⁷.

In een tweede middelonderdeel vraagt verzoeker louter subsidiair dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat hij uit de provincie Nangarhar afkomstig is en hekelt dat de adjunct-commissaris van de situatie in zijn provincie geen concrete analyse heeft gemaakt. Vervolgens gaat hij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om vast te stellen dat de veiligheidssituatie er gestabiliseerd is. Hij verwijst wat dit betreft naar het arrest met nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en nodigt het CGVS uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt te herzien, ofwel een *"Fact-Finding Mission"* naar Afghanistan te ondernemen.

Hierna gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekende economische crisis in Afghanistan. Hij voert daarbij een uitgebreid betoog over de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan en de verantwoordelijkheden van de actoren in deze crisis.

Tot slot citeert verzoeker uit de Nansen Note *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"* van 23 juni 2022.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een *"Nota van steunproject"* (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 30 augustus 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023 en aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Bij een op 2 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet getuigenissen van voormalige leerkrachten en kennissen ter staving van zijn integratie. Op 5 september 2024 legt verzoeker een gecorrigeerde versie van deze aanvullende nota neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een arbeidsovereenkomst (stuk 1) en een *"overeenkomst vrijwillige overuren"* (stuk 2) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, tweede lid, van het Protocol van 31 januari 1967 en van artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Verzoeker laat verder na te concretiseren om welke reden er sprake zou zijn van een duidelijke beoordelingsfout.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof kan hechten aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees nu zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en er enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen worden opgemerkt, omdat (B) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in

artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 30 augustus 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsvername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in

verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban omwille van het werk van zijn vader voor de Afghaanse politie. De taliban zouden drie keer zijn huis hebben bezocht en geëist hebben dat zijn vader zou stoppen met zijn werk en ermee gedreigd hebben verzoeker mee te nemen en te onthoofden indien zijn vader dit niet deed. Na het derde bezoek zou verzoeker rond januari 2020 Afghanistan verlaten hebben.

Verzoeker verklaarde bij aanvang van zijn procedure 16 jaar te zijn. Verzoekers verklaarde leeftijd wordt bevestigd door een medische test en wordt niet betwist door de adjunct-commissaris. De Raad ziet dan ook niet in – en verzoeker licht niet toe – welk belang verzoeker heeft bij zijn algemeen geformuleerde kritiek op de gehanteerde methode van leeftijdsbepaling.

Voor zover verzoeker benadrukt dat hij officieel niet meer dan 16 jaar oud was op het moment van de feiten vermeld in zijn relaas en dat hij ten tijde van zijn gehoor officieel 18 jaar was geworden en voor zover hij betoogt dat zijn *“jonge leeftijd”* een bijzondere voorzichtigheid vraagt *“bij het examen van zijn asielverzoek in het algemeen, en voor zijn verklaringen in het bijzonder”*, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem vanaf 1 maart 2021 onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Verzoeker werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken prioritair verhoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen in het bijzijn van een tolk *Pashtou* en bijgestaan door zijn voogd. Aangezien hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig was geworden, werd hij daar niet bijgestaan door zijn voogd. Wel was zijn advocaat daarbij aanwezig en kon deze, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neerleggen en/of (aanvullende) opmerkingen formuleren. Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat de adjunct-commissaris *“conventionele verwachtingen (stelt) voor volwassenen tegenover een jonge meerderjarig – et nog minderjarig op het moment van de feiten – in een fundamenteel andere situatie”*, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt – en verzoeker betwist niet – dat hij op het moment dat hij op het CGVS gehoord werd de leeftijd van 18 jaar had bereikt, toont verzoeker geen schending aan van artikel 24 van het Handvest en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, die de rechten en het belang van het kind waarborgen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Voor zover verzoeker de adjunct-commissaris verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn medische toestand, gaat hij voorbij aan de volgende vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing:

“Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat u problemen heeft met uw hersenen en psychische problemen hebt (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 30).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw situatie werden er u, ondanks de afwezigheid van medische attesten, steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met uw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van uw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door u gevraagd kon worden wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 2). Er werd u ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor wordt gepolst naar uw medische problemen. U gaf toen te verstaan dat u moeilijk zaken kan onthouden en soms agressief wordt als een gesprek te lang duurt (CGVS, p. 4). De Protection Officer wees u erop dat u in het geval u problemen ondervond er melding van diende te maken (iets wat u niet deed). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat u zich vanwege uw gezondheidssituatie of vanwege uw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van uw asielrelaas. U werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Dat u geheugenproblemen zou hebben kan bovendien niet ingeroepen worden als verschoningsgrond voor bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 20). Zo werd geen enkel medisch attest neergelegd om aan te tonen dat u werkelijk geheugenproblemen heeft. Ook is het merkwaardig dat u, toen u gevraagd werd bij DVZ of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, liet optekenen dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst bijzondere procedurele noden). Er dient in dit verband volledigheidshalve opgemerkt te worden dat u doorheen het persoonlijk onderhoud weinig details kon geven en vaag bleef over uw leven en problemen in Afghanistan, over het profiel en de werkzaamheden van uw vader, over de door u neergelegde documenten en u trachtte dit te verschonen door regelmatig te benadrukken dat u problemen heeft met uw geheugen en stelde dat u ondanks het feit dat u 9 jaar scholing genoot niet bij machte bent om te lezen en te schrijven maar dat u er anderzijds toch in sloeg vrij vlot een ganse reeks Europese landen – waar u passeerde – op te sommen en dat u ook aangaf actief te zijn op sociale media (CGVS, p.7, 9, 10,16). Wanneer een zelfverklaarde analfabeet met geheugenproblemen er in slaagt een ganse resem Europese namen van landen op te sommen waarmee hij logischerwijze weinig vertrouwd is en dan ook nog actief is op TikTok en Facebook roept dit vragen op over de waarachtigheid van de voorgehouden geheugenproblemen en scholingsgraad.”

Verzoeker meent dat de verleende steunmaatregelen onvoldoende zijn, doch hij laat na te concretiseren welke steunmaatregelen hem bovenop de aangeboden steunmaatregelen hadden moeten worden verleend en op welke wijze deze tot een andere beslissing hadden kunnen leiden wanneer ze werden verleend. Voorts stelt de Raad vast dat in de “Nota van steunproject” die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) het geheugenprobleem van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, allerminst geobjectiveerd wordt. Dit document, dat overigens dateert van voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en bijgevolg ook van voor het nemen van de bestreden beslissing, doch in weerwil van de medewerkingsplicht door verzoeker in de loop van de administratieve procedure niet werd voorgelegd, bevat immers geen bevindingen van een arts of psycholoog die zijn gestoeld op een medisch of psychologisch onderzoek. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat hij medische problemen of geheugenproblemen had waarmee rekening diende te worden gehouden bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en bij het beoordelen van de verklaringen die hij daar aflegde.

Voorts kan de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken aangezien zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en er enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen worden opgemerkt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader bij de Afghaanse politie heeft gewerkt. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft als volgt gemotiveerd:

“Zo dient vooreerst gesteld te worden dat u quasi niks kon vertellen over het werk van uw vader. Zo kon u enkel vertellen dat hij werkte voor de politie met UNHCR en ingenieurs moest escorteren (CGVS, p. 5). Uw vader kwam ook iedere één à twee maanden gedurende de nacht naar huis om vervolgens de volgende dag, vroeg in de ochtend terug te keren. Aanvankelijk was uw vader gestationeerd in Nangarhar maar later in Samarkhail, een plek die u niet weet zijn. Sinds de machtsovername van Afghanistan door de taliban is uw vader verdwenen (CGVS, p. 11, 12). Dat u zo weinig spontane informatie kan geven is bevreemdend voor een Afghaanse jongeman zoals u wiens vader zagezegd, al zolang u het zich kan herinneren, bij de politie actief was en dit zelfs tot na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11, 12). Waar het al vreemd is dat u nooit concreet met uw vader over zijn werk zou gesproken hebben dient hierbij toch opgemerkt te worden dat u nochtans de mogelijkheid had om wat meer te weten te komen aangezien uw moeder ook op de hoogte was van uw vader zijn werk (CGVS, p. 12). Dat u zelfs nooit geïnteresseerd was om via uw moeder wat meer te weten te komen over de werkzaamheden van uw vader, komt, gezien de Afghaanse volatiele veiligheidssituatie indertijd, allesbehalve doorleefd over. Te meer, dat het ook de aanleiding van uw problemen gevormd heeft. Er mag immers verwacht worden dat een verzoeker een bepaalde interesse aan de dag legt met betrekking tot de zaken die de kern van zijn asielrelaas raken.

Om het CGVS te overtuigen van uw vader zijn werkzaamheden, en bijgevolg uw beweerde problemen, legde u heel wat werkdocumenten neer om dit te bewijzen. Er werd echter vastgesteld dat u amper iets kon zeggen over de documenten die u neerlegde. U wist alleen dat het documenten waren van uw vader zijn werk. Als reden geeft u aan ongeschoold te zijn waardoor u de documenten niet kan toelichten (CGVS, p. 4). Het hoeft echter geen betoog dat er nog andere manieren zijn om te weten te komen wat u neerlegt van documenten. Zo kon u het simpelweg gevraagd hebben aan uw moeder toen ze de documenten toegestuurd had naar u, iets wat u niet gedaan hebt (CGVS, p. 4). Dat u weerom zo weinig interesse vertoonde in het werk van uw vader op dat moment is weinig ernstig te noemen. U dient er tevens op gewezen te worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn. Het spreekt voor zich dat het CGVS daarvoor eerst verklaringen moet hebben van u aangaande het werk van uw vader, in casu quod non. Afghaanse documenten an sich, zonder bijhorende verklaringen, kunnen zelden als

betrouwbare documenten aanvaard worden. Te meer blijkt uit beschikbare informatie dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Daarnaast mag het ook de nodige verbazing wekken dat uw moeder in staat was om alle documenten van uw vader door te sturen naar u. Dit terwijl uw vader sinds de bedreigingen niet meer naar huis kwam omwille van de taliban (CGVS, p. 10). Het is trouwens erg onlogisch dat één van de documenten een aanbevelingsbrief is die werd afgegeven op 3 augustus 2021, twaalf dagen voor de overname van Afghanistan door de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Het kan namelijk niet zijn dat dit document thuis lag aangezien uw vader niet meer naar huis was gekomen omwille van de taliban (CGVS, p. 10, 19). Dit doet vermoeden dat, in tegenstelling tot wat uzelf beweert, u wel weet wat er gebeurd is met uw vader vanaf de machtsovername. Het is immers bijster onlogisch dat uw vader een document dat hij ontving op 3 augustus 2021 verkreeg nog kon bezorgen aan uw moeder, die het op haar beurt kon bezorgen aan u, om dan plots twaalf dagen later, wanneer de taliban officieel de macht over Afghanistan namen, zonder spoor te verdwijnen (CGVS, p. 4, 12, 17).

Gelet op uw gebrekkige verklaringen kan u zelfs niet aantonen dat u werkelijk de zoon bent van de persoon aan wie de werkdocumenten en foto's toebehoren (Administratief dossier – Groene map, stuk 3 & 4). Uw verklaringen zijn immers ontoereikend om het CGVS hiervan te overtuigen. U kan ook geen enkele foto van u en uw vader tezamen voorleggen (CGVS, p. 5). Dit zou nochtans een meerwaarde kunnen bieden om het bestaan van een band tussen jullie beide aan te tonen. Uw taskara, die u vlak voor uw vertrek uit Afghanistan afgehaald hebt (CGVS, p. 3), en die van uw vader volstaat eveneens niet om de familieband met de persoon aan wie de werkdocumenten toebehoren aan te tonen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 & 2). De hoge graad van corruptie en documentenfraude in Afghanistan zorgt er immers voor dat dergelijke documenten weinig betrouwbaar zijn (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1)."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot (i) de negatie van de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bijna niets kon vertellen over het werk van zijn vader, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat deze vaststelling feitelijk onjuist of onredelijk is, tot (ii) het louter vergoelijken van zijn onwetendheid over het werk van zijn vader door te wijzen op zijn jonge leeftijd, geheugenproblemen en "de algemene Afghaanse context", en tot (iii) het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen waarom hij amper iets kon zeggen over de door hem neergelegde documenten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Wat betreft verzoekers jonge leeftijd en beweerde geheugenproblemen verwijst de Raad naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld en voegt hij eraan toe dat verzoeker 15 jaar was toen hij zijn land verliet en dus geen *infans* meer was toen, zodat van hem een zekere kennis mocht worden verwacht over het werk van zijn vader die verder reikt dan dat deze voor de politie met ingenieurs van UNHCR werkte, temeer nu dit werk de reden vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan, wat een ingrijpende gebeurtenis is. Waar verzoeker laat gelden dat "het in de Afghaanse cultuur niet vanzelfsprekend is dat ouders privé-aangelegenheden zoals hun werk met hun minderjarige kinderen bespreken, vooral wanneer dat werk naar zijn aard een gevaar voor de jongeren kan vormen", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker voert nog aan dat zijn moeder ook niet kon lezen en dat het vertrek inderhaast had plaatsgevonden, doch dit neemt niet weg dat hij en/of zijn moeder zich elders hadden kunnen informeren over de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek neerlegde. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk was om de documenten van zijn vader aan hem te laten voorlezen. Dat verzoeker van de inhoud van de documenten die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van verzoeker verwacht worden dat hij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van de door hem overlegde stavingstukken, *quod non in casu*.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader voor de Afghaanse politie heeft gewerkt. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat hij en zijn vader omwille van dit werk in Afghanistan problemen hebben gekend met de taliban.

Dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker problemen heeft gekend met de taliban omwille van het werk van zijn vader voor de Afghaanse politie blijkt eens te meer uit het volgende:

“Zo was uw relaas zelf erg kort en weinig doorleefd. Toen u de nodige ruimte kreeg om uw volledige verhaal te doen en de nodige details te verschaffen zei u slechts twee zinnen. Namelijk dat u problemen had met de taliban omwille van het werk van uw vader als agent. Door die reden moest u vertrekken en naar hier komen (CGVS, p. 14-15). De Protection Officer probeerde u te stimuleren om spontaan meer details te verschaffen maar dit bleek telkens, gelet op uw korte en vage antwoorden, tevergeefs te zijn (CGVS, p. 15). Dat u zo weinig kan vertellen over wat gebeurd is in Afghanistan terwijl u wel beweert dat u er persoonlijk bij aanwezig was toen deze gebeurtenissen plaatsvonden is, niet in het allerm minst, merkwaardig (CGVS, p. 15). Er kan van iemand die de drastische beslissing neemt om zijn land te verlaten en internationale bescherming wil krijgen in een ander land verwacht worden dat deze spontaan en uitgebreid kan vertellen over waarom hij moest vluchten uit zijn land van herkomst. Dat u dit klaarblijkelijk niet kan is nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder weten uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden ook niet te overtuigen. Zo houdt het weinig steek dat de taliban tot driemaal toe bij u thuis langskwamen en er telkens mee dreigden om u mee te nemen maar het uiteindelijk nooit deden (CGVS, p. 11, 14, 15-16). Indien de taliban werkelijk wilden dat uw vader zou stoppen met zijn werk dan zou het veel logischer geweest zijn mochten ze u onmiddellijk meegenomen hebben als middel om uw vader onder druk te zetten. Door de waarschuwingen van de taliban kreeg u telkens de nodige tijd om te vluchten vandaar. Het is weinig aannemelijk dat de taliban, een goed georganiseerde groepering die Afghanistan op korte tijd kon innemen, zo amateuristisch te werk zou gaan.

Daarnaast is het ook onlogisch dat uw familie, zijnde uw moeder en drie broers, niet meer lastig gevallen werden na uw vertrek (CGVS, p. 17). Dit valt niet te rijmen met de vaststelling dat uw moeder ervoor gezorgd heeft dat u bent kunnen ontsnappen van de taliban en dat uw vader, desondanks de meerdere bedreigingen die geuit werden door de taliban, niet gestopt is met zijn job.

Het mag bovendien de nodige verbazing wekken dat er op heden, nu uw vader verdwenen is, niemand zorgt voor uw familie. Nochtans is, gelet op de huidige context binnen Afghanistan, een mannelijk figuur binnen het gezin van cruciaal belang. Ook financieel gezien is het merkwaardig dat er geen volwassen man binnen uw gezin aanwezig is. Zo werkt uw moeder niet en uw broers werken eveneens niet omdat ze nog te jong zijn (CGVS, p. 12). Deze vaststelling wekt het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt aangaande uw gezinssituatie.

(...)

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 33; CGVS, p. 16) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het minimaliseren van de gedane vaststellingen en het herhalen dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en met zijn geheugenproblemen ter verschoning van zijn onvermogen om meer gedetailleerde informatie te verschaffen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Verzoeker laat nog gelden dat het niet aan hem of de adjunct-commissaris is *“om een waardeoordeel te vellen over de wijze waarop de Taliban hun operaties bepalen”*, doch dit neemt niet weg dat bij gebrek aan documenten die volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken verder moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de door hem voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Dit is *in casu* duidelijk niet het geval, nu zijn relaas erg kort en weinig doorleefd is. Waar verzoeker nog meent dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen over de bedreigingen door de taliban niet op significante wijze in twijfel lijkt te trekken, mist het middel voorts feitelijke grondslag. Uit de hierboven aangehaalde motieven blijkt immers zeer duidelijk dat en waarom het CGVS geen geloof kan hechten aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielsrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

"Merendeel van de documenten werd reeds besproken (zie supra) en is bijgevolg niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen. De door u neergelegde enveloppe is dit evenmin aangezien dit document volledig los staat voor de door u beweerde vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 september 2022 evenmin in staat is om de beoordeling van uw verzoek om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 7). Uw opmerking werd zorgvuldig onderzocht, maar heeft betrekking op een element dat in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werd geacht en maakt het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De "Nota van steunproject" die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), de getuigenissen die verzoeker bij zijn op 2 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt en de arbeidsovereenkomst en de "overeenkomst vrijwillige overuren" die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn vrees omwille van zijn verblijf in België en staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse politie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog een algemeen betoog voert over het risico op rekrutering, wijst de Raad erop dat verzoeker een dergelijke vrees in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment heeft aangehaald. Bovendien kan uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie niet blijken dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle jongeren het slachtoffer worden van (gedwongen) rekrutering. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen te worden gerekruteerd.

Zoals reeds gesteld, voegt verzoeker bij zijn op 2 september 2024 neergelegde aanvullende nota getuigenissen en bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een arbeidsovereenkomst en een "overeenkomst vrijwillige overuren". Deze nieuwe elementen worden voorgelegd ter staving van zijn integratie in België en het risico dat hij bij terugkeer naar Afghanistan loopt op "een gepercipieerde verwestering".

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij

rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

Te dezen blijken er *in casu*, mede in acht genomen dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van zijn profiel van terugkeerder uit het Westen heeft aangehaald, geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Ondanks het feit dat verzoeker reeds op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben rond januari 2020 (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’), ging in Afghanistan 9 jaar naar school en volgde er religieuze lessen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hij verklaarde verder nog dat zijn moeder en drie jongere broers nog steeds in Afghanistan wonen (*ibid.*, p. 10 en 12), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien kan aan de problemen die hij en zijn vader in Afghanistan hebben gekend met de taliban geen geloof worden gehecht, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn vader daar ook niet zou verblijven. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (16 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 20 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, dat hij zich casual kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, dat hij duidelijk een “*westerse stijl*” heeft, dat hij in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en waarden en dat hij hier professioneel gevolgd wordt voor zijn medische problemen, zonder hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en bij zijn op 2 september 2024 en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota’s voegt, werpen hier geen ander licht op. Uit de getuigenissen, de arbeidsovereenkomst en de “*overeenkomst vrijwillige overuren*” kan blijken dat hij bereid is om te leren, dat hij bevriend is met een Belgische familie met wie hij de eindejaarsvakantie doorbrengt en dat hij de overeenkomst is aangegaan om in België in een varkensvleesfabriek als verpakker arbeid te verrichten tegen een loon. Uit de “*Nota van steunproject*” blijkt dat verzoeker zijn vrije tijd besteedt op zijn kamer en met volleybal en cricket en dat hij zich goed behelpt in het Frans. Dit alles toont aan dat verzoeker zich tracht aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan

de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Ondanks het feit dat hij op jonge leeftijd (15 jaar) Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die bijna vier jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad, er naar school is gegaan en er religieuze lessen heeft gevolgd en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse politie en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghansen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer actuele informatie voorligt over de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN